

A Fővárosi Törvényszék a Dr. Darázs Lénárd Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. D L ügyvéd) által képviselt SPAR Magyarország Kereskedelmi Kft. (2060 Bicske, Spar út) felperesnek a dr. Bak László irodavezető által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (13921 Budapest, 62., Pf.: 211., Hiv. sz.: Vj/047/2010.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében – amely perbe a dr. T C ügyvéd ( ) által képviselt Nagy-Kézvédő Kft. (2831 Tarján, Kiskert u. 1.) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. évi november hó 21. napján kelt 3.K.28.923/2013/14. számú ítélete ellen a felperes által 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2015. évi január hó 14. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (azaz ötvétezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására – 2.500.000 (azaz kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az alperes a 2012. június 19. napján kelt Vj- 47-274/2010. számú (nyilvános) határozatával megállapította, hogy a felperes 2009. január 1. és 2011. december 31. között a kereskedelemről szóló 2005. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Kertv.) 7. § (1) bekezdésébe ütköző, jelentős piaci erővel való visszaélést valósított meg azáltal, hogy a 7.§ (2) bekezdés e) pontjával ellentétesen a teljesítményarányos bónuszt (a továbbiakban: TAB), illetve annak stabil és dinamikus részét beszállítói számára indokolatlanul előírta, továbbá a 7.§ (2) bekezdés f) pontjával ellentétesen egyoldalúan felszámította. Ezért a felperest 50

millió forint bírság megfizetésére, valamint arra kötelezte, hogy a teljesítmény-arányos bónusz stabil része egészének, illetve a teljesítmény-arányos bónusz dinamikus részének a célforgalom el nem érése esetére történő alkalmazását szüntesse meg. Indokai szerint bizonyítható volt, hogy TAB-ot a felperes egyoldalúan alkalmazta. Álláspontja szerint a jelentős piaci erővel rendelkező kereskedő által érvényesített árengedmény, illetve azt szolgáló rendszer nem lehet indokolatlan, vagyis a kereskedelmi alaptevékenységgel értelemszerűen együtt járó erőfeszítést, pusztán forgalmazást meghaladó teljesítményt kell, hogy elismerjen. A TAB összességében nem képes olyan kedvezményrendszerként működni, amely a törvény 7.§ (1) és (2) bekezdés e) pontjában megfogalmazott indokoltsági elvárásokat teljesíthetné, mert valós, pusztán eladást meghaladó kereskedői erőfeszítést elismerő teljesítményösztönző funkciója nincs. A jogkövetkezményekről a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 78.§-a alapján döntött, e körben figyelembe vette az eset enyhítő és súlyosbító körülményeit egyaránt.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését kérte. Eljárási és anyagi jogsértésekre egyaránt hivatkozott. Kifogásolta, hogy az alperes már korábban jogerősen elbírált kérdést tett vizsgálat tárgyává, illetve a hivatkozott jogszabályt helytelenül értelmezte és alkalmazta. Álláspontja szerint a TAB rendszer gazdaságilag indokolt volt, a beszállítók azt hallgatólagosan elfogadták. Egyebekben vitatta az alperesi eljárás módját, koncepciók jellegét.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az eljárásjogi kifogások körében megállapította, hogy a felperes által hivatkozott korábbi eljárás tárgya nem egyezett meg a jelen per alapjául szolgáló eljárás tárgyával, így „res judicata-ról” nincs szó. A korábbi eljárás a TAB vizsgálatára, értékelésére nem terjedt ki, így a felperes által hivatkozott jogsértés nem állapítható meg. Azon körülmény, hogy a vizsgálati jelentésekhez képest, azoktól eltérő tartalommal és konklúzióval született az alperesi döntés, álláspontja szerint nem jelent jogsértést. Megállapította, hogy a felperes semmilyen módon nem támasztotta alá az eljárás részrehajló vagy koncepciók voltára vonatkozó állítását. A Kertv. irányadó rendelkezései alapján arra az álláspontra jutott, hogy a termék ára a legfontosabb szerződési feltétel, így ennek vizsgálata elengedhetetlen. A felperes által alkalmazott TAB egyértelműen és jelentősen determinálta a beszállítók és felperes között kialakuló végső árat. A rendelkezésre álló iratokból arra következtetett, hogy a TAB előírása nem kétoldalú akarat eredménye volt. Mivel a felperes gazdasági erőfölényben volt (van) az adott piacon, a beszállítóknak vele szemben nem volt reális alkuereje, adott esetben a számukra hátrányosabb feltételt is kénytelenek voltak elfogadni a felperesi piaci megrendelések elvesztésétől való megalapozott félelem miatt. Helytállóan tartotta az alperes következtetését, hogy a forgalomösztönző jelleg hiánya alapozza meg elsősorban a jogsértést, mivel a felperes által alkalmazott feltételrendszerhez semmiféle olyan plusz erőfeszítés vagy szolgáltatás nem kötődött, amely adott esetben indokolta volna a kikötés jogszerűségét. A felperes egy olyan – a beszállítók piaci magatartásától teljesen független – tényhez kötötte a saját üzleti jövedelmezőségét (ti. a végső árban manifesztálódó hasznát).

amely teljesen ellenőrizhetetlen és egyoldalú helyzetet teremtett, különös tekintettel arra, hogy még a viszonyítás alapját (ti. a várható forgalmat) is ő határozta meg. Kifejtette, hogy a TAB stabil részének kikötése mögött nem állt elfogadható, ésszerű, kereskedelmi logikával alátámasztható ok. A felperes által hivatkozott utólagos árendedmény kapcsán utalt arra is, hogy azt a felek egyenlőségén alapuló kontextusban lehet kikötni, de nem lehet egyoldalúan, visszaélészerűen és indokolatlanul. Helytállónak tartotta az alperes következtetését abban is, hogy súlyos piaci probléma és jogsértés, ha egy jelentős piaci erővel rendelkező vállalkozás úgy vett ki díjat a beszállítóira, hogy cserébe semmit sem nyújt a díj fizetőjének. A jogsértés szempontjából irrelevánsnak ítélte, hogy felperes hogyan értelmezi a TAB funkcióját és tartalmát, mivel annak objektív módon meg kell felelnie a vonatkozó jogszabályi rendelkezés tartalmának és céljának. Nem látta szükségét a felperes által indítványozott bizonyítási eljárás lefolytatásának és igazságügyi szakértő kirendelésének, miután a rendelkezésre álló adatokból a szükséges következtetések levonhatók voltak. Az alperes a Tpv. alapján döntött a jogkövetkezményről, megfelelő módon részletezte és vette figyelembe az eset enyhítő és súlyosbító körülményeit; a kiszabott jogkövetkezmény nem tekinthető túlzottnak vagy aránytalannak, azt a generális és speciális prevenció céljainak elérésére alkalmasnak találta.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, az alperes határozatának hatályon kívül helyezését, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet törvénysértő és megalapozatlan, a tényállást az elsőfokú bíróság hiányosan tárta fel, és a feltárt tényállásból jogszerűtlen következtetéseket vont le. Utalt arra is, hogy az általa felajánlott bizonyítást kellő indokolás nélkül megtagadta. Fellebbezése részletes indokainak előterjesztésére határidőt kért, azonban az elsőfokú ítélet jogszerűségét támadó fellebbezési indokait a törvényszék egyértelmű felhívása ellenére sem terjesztette elő.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint eljárva, a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem korlátai között bírálta felül. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelő, a rendelkezésre álló peradatokból levont jogi következtetései minden tekintetben helytállóak és okszerűek; döntésével és annak indokolásával a másodfokú bíróság egyetértett. A felperes a fellebbezésében – a törvényszék kifejezett felhívása ellenére - sem adott elő semmilyen olyan új tény, körülményt, továbbá olyan javára értékelhető, az elsőfokú ítélet jogszerűségét érintő érveket, illetve okfejtést, ami az elsőfokú bíróság minden tekintetben jogszerű ítéletének a megváltoztatásával, avagy hatályon kívül helyezésével a fellebbezése kedvező elbírálását eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást helyesen rögzítette, a jogsértés körében tett megállapításai okszerűek voltak; a vitatott anyagi jogszabályokkal összefüggésben pedig részletesen kifejtette jogi álláspontját. A Fővárosi Törvényszék mint

másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a jogsértés körében tett azon végkövetkeztetésével, hogy a felperes által alkalmazott TAB előírás nem kétoldali akarat eredménye volt, az alapvetően determinálta a beszállítók és a felperes közötti végső árat, melyből következően az is megállapítható, hogy a felperes a gazdasági ereje és a piaci pozíciója alapján egyértelműen visszaélt a jelentős piaci helyzetével.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra utalással kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelme alapján az alperesi határozat jogszerűségét érintően azt vizsgálta, hogy az alperes az anyagi és eljárási jogszabályi előírásoknak megfelelően hozta-e meg a döntését. Egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy az alperes helyesen tárta fel az ügyben irányadó tényállást, a vonatkozó jogszabályok helyes értelmezése és alkalmazása alapján törvényes jogi következtetéseket vont le, a jogkövetkezmények tekintetében határozata jogszerű rendelkezéseket tartalmaz.

A Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján – elsődlegesen – a felperest terheli a bizonyítási kötelezettsége a keresettel érintett körben. Ezért ha a felperes a közigazgatási határozatban megállapított tényállásban foglaltak ellenkezőjét állítja, de állításait nem bizonyítja, önmagában a bizonyítási teher megfordításához ez nem elégséges. A bizonyítási teher megfordításához az szükséges, hogy a felperes a Pp. 164.§ (1) bekezdésében írt kötelezettségének eleget téve, a kereseti kérelmét kellő bizonyítékokkal alátámasztva, vagyis megalapozottan vitassa (megdöntő erővel cáfolja) az alperesi határozat megállapításait.

A felperes a Pp. 164.§ (1) bekezdésében írtaknak megfelelően nem tudta igazolni, hogy a TAB rendszer gazdaságilag indokolt és a beszállítók érdekeinek megfelelő volt. A perbeli esetben a beszállítói szerződések alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a felperes a TAB-ot mind a szállítási, mind a kondíciós megállapodásokban alkalmazta, azaz csak úgy forgalmazta az érintett beszállító termékét, ha az elfogadta, hogy a felperes a TAB formájában utólagosan mennyiségi árkedvezményt érvényesít vele szemben. A törvényszék álláspontja szerint a TAB funkciója szerint a gyakorlatban ténylegesen forgalmazási feltételnek minősült, és az ármeghatározás részét képezte. Az alperes e kérdésre vonatkozó álláspontját a határozatában kellően alátámasztotta az egész felperesi konstrukciót elemezve, míg a felperesnek a teljesítményarányos bónusz, illetve annak stabil és dinamikus részével kapcsolatos kifogásai ezen megállapítások cáfolására nem voltak alkalmasak. Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság azt is kiemeli, hogy a peres iratok között egyetlen olyan bizonyítékot nem lelt fel, amely a felperes azon álláspontját támasztaná alá, hogy a TAB-ot, mint forgalmazási alapfeltételt és keretrendszert a felperes nem egyoldalúan, hanem a beszállítókkal folytatott tárgyalás útján alakította volna ki, úgyszintén arra vonatkozóan sem talált bizonyítékot, hogy az ténylegesen a beszállítók érdekeit szolgálta volna és forgalomösztönző hatással bírt. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt az alperes azon végkövetkeztetésére, hogy a forgalomösztönző jelleg hiánya alapozza meg a jogsértést, mivel a felperes által alkalmazott feltételrendszerhez nem kötődött olyan plusz erőfeszítés vagy szolgáltatás, amely indokolta volna a kikötés jogszerűségét; azaz a bónusz elszámolás

mögött nem állt a felperes által nyújtott valós szolgáltatás. Hasonló ügyben a Kúria már rámutatott arra, hogy a ténylegesen nem nyújtott szolgáltatásért díjat a beszállító felé törvény szerint elszámolni nem lehet.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét, és viselni a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (1) bekezdés, a 43.§ (3) bekezdése, valamint a 46.§ (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illetéket.

Budapest, 2014. évi január hó 14. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. ~~a tanács~~ elnöke,
dr. Bacsa Andrea sk. bíró

dr. Rácz Krisztina sk. előadó bíró,